TAMÁS MENYHÉRT

PÁSZTORÉK KARÁCSONYA

Filmnovella Sára Sándor ötlete alapján

1

Karácsony előtti, ünnepre váró, alkonyati csend.
Békésen viseli magát a táj, járatja szemét Pásztor Istvánná a szekérülés magasából. Szemhordozása meg-megpihen az átmenti fák havas ágain, a kifehérült barázdákon, a zúzmarás jegenyéken, a kifagyott kukoricásban tipegő varjak csapatán.
Az asszony, hogy legyőzze fáradtságát, mind gyakrabban feszít derekán. Ilyenkor egészen fiatalos a tartása, büszke a fejmozgása.
A havas út tompít a kerekek zörgésén, a lovak járásán, szinte észrevétlen közelít a szekér a Pásztor-tanyához.
A kocsi a négy Pásztor lánnyal s Jancsikával élénkülni kezd, Eszter készülődően igazít a kendőjén, a fia, Jancsika, édesanyja ölbeli nyugalmából ébredve nyúl az ostorért.
- Add csak ide, nagymama!
Pásztorné megemeli az ostort.
- Nem a te kezedbe való.
- Akkor csordítsd meg te.
- Csak a rost lovaknak jár az ostor.
- Nem is nekik kell.
- Hanem?
- A varnyúknak..
Mária, Eszter húga fagyosan járatja csontos állát:
- Vétettek-e neked?
- Nekem nem.
- Ha nem, miért haraguszol rájuk?
- Csúfak.
- Isten szent madarai.
- Azok is lehetnek csúfak.
Anna kamaszosan fordít Jánoska vállán:
- A csúf is lehet szép.
Jánoska szűkít a szemén:
- Lehet, de nem a fekete.
Júlia gyermekesen közbenevet:
- Közelről egészen mások.
- Még feketébbek.
- Ne nézz rájuk.
- Hova nézzek?
- Az égre.
- Az ég is az övéké.
A lovak megfejthetetlen megszokásból, a tanya előtti keresztútnál megállnak. Pásztorné, ugyancsak megfejthetetlen megszokásból az átmenti csonkolt pléh Krisztusra függeszti tekintetét, majd leeresztett szempillákka! mormolja:
- Maradj csendben, Jánoska! Azt akarod, hogy az eget is befeketítsék?!

2

Pásztor István fáradt fejtartással figyeli az istálló elé kanyarodó szekér érkezését. Mutatóujjával helyére billenti homlokára csúszott kalapját, ahogy nagyobb világosság éri homlokát, szürkés pillogását, árkos arcát, még szembetűnőbb beteges viseltsége, nehezen, tüdőlövésesek elelfulladásával veszi a levegőt, amikor, mint most is, öröm éri, kurta időre rendre áll a lélegzete, élénkülő mozdulattal fog a kötőfékek leoldásához.
- Látom, sikerrel jártatok - pillant a feleségére.
- Miből látod? - ereszt a gyeplőn Pásztor Istvánné..
- A kedvetekből.
- Karácsonyfát is hoztunk - ugrik le Jánoska a szekérről.
- Igazán?
- Igazán - húzza elő Jánoska a fenyőfát az ülésdeszka alól.
Az öreg kerekedő szemmel nézi a formátlan ágat:
- Láttam már szebbet is...
- Láttál, láttál... Neked semmi sem tetszik?! - csattan fel az asszony.
Pásztor István kiejti kezéből az istrángot:
- De... Tetszik... Arra jó, hogy belakja a karácsonyt.
- S megőrizze békénket.
Távolból ágyúdörej szertül a levegőégbe.
Az öreg arca a levegőégnek gyűrődik.
- Meg, ha az Isten is úgy akarja... Nem hozza közelébb az égrogyasztó orosz ágyúkat.

3

Pásztor Péter árnyékos léptekkel közelít a tanyához. A ház, az istálló, az ól, a kukoricagóré az éjszaka csöndjébe mélyed.
Egyedül a kutya, Bodri éber, messziről észleli a bakancsos surrogást, csaholó futással; elmaradhatatlan ugrándozással fogadja a hazaérkező katonát.
Péter átnyalábolja a kutya nyakát:
- Szervusz szőrkiróly.
Bodor halk nyüszörgéssel viszonozza a fiú köszöntését.
Péter megkocogtatja az ablakot.
Kisvártatva lámpavilág vetül az ablakra, bizonytalan nyikorgással résnyire nyílik az ajtó.
- Én vagyok, édesanyám - hallik Péter örömös suttogása.
Pásztorné vállán szárnyasra tárul a kendő:
- Péter, Péter fiam!
- Édesanyám!
- Csakhogy megjöttél... elevenen látlak!
Összeölelkeznek.
Az elszabadult öröm fölébreszti a tanyát, Mária előmagaslik a belső szoba homályából, Anna kamaszos sikongássa! ugrik Péter nyakába, Júlia ágaskodó ágaskodva viszonozza bátyja ölelését, Pásztor István felgörnyed az ágyból, indulna a fia felé, Péter odasiet:
- Maradjon, édesapám.
Pásztor István harákolva ül vissza:
- Isten hozott.
- Hoz, míg megtart.
Az öreg borostás arca megtelik mosollyal:
- Ha eddig megtartott, a végire mért csapná el a kezedet?
Péter megkönnyebülve veti le posztó katona kabátját:
- A vége még hátra van.
Pásztorné fehér abroszt terít az asztalra:
- Már akinek még hátra van.
- Huszonnégyórás eltávozást kaptam...
- Mennyit?
- Jól hallta..
Pásztorné szeme összeszűkül:
- Én majd megtoldom.
Péter nyugalmat színlelve ereszkedik a támlás székre.
- Ha rajtam múlna...
Az asszony disznótoros tálat tol a fia elé:
- Úgy csináljuk, hogy rajtad múljon.
Péter mosollyal szelídíti ellenkezését:
- Nem lehet... Vonulnunk kell tovább...
Pásztorné hangot vált:
- Élőbbjére egyél a disznótorosból, tegnap vágtuk... Aztán kipihened magad, mire megébredsz, olyan kenyeret sütök, amilyent a legünnepibb napon se ettél...
Péter falatozásba fog.
Ehültek mohóságával eszik.
Mária, mintha csak erre a csendre várt volna, Péter mellé penderül:
- Pali?
Péter lenyeli a falatot:
- Debrecenbe utazott.
- Huszonnégy óra alatt meg se járja...
Péter arca elkomorult:
- Az apját baj érte.
Mari ijedten kap a szájához:
- Teremtőm! Meghalt?
- Vigyázatlanságból összezúzta egy teherautó.
- Jóistenem az egekbe!
Pásztorné megelégeli a közbevetett beszélgetést, Marira mordul:
- Eleget pusmogtál, kezdj a kovászoláshoz!
Mari sértetten áll fel:
- A vőlegényem felől tudakolódtam.
Pásztorné legyintő kézmozdulatot tesz:
- A katonavőlegény nem vőlegény!

4

Pásztorné melléhez emeli a frissen sült kenyeret, kereszttel jelöli, majd megszegi.
Körbeülik az asztalt.
Nyolc tányér, mind a nyolc mellett hatalmas kenyérszelet páráll. Közepütt birkagulyás gőzölög.
Erős moraj rázza meg az ablakokat.
- Jóisten az egekbe - sápad bele Mária.
Pásztorné kezében megáll a merítőkanál:
- Az ördögit ennek a világnak!
Pásztor István az ablakra mereszti a szemét.
- Hűű a szenvedelmét! Közelről szólt...
Az asszony ingerülten tromfolja le:
- Közelről, közelről... Legalább most ne tégy úgy, mintha mindenhez értenél.
Pásztor Istvánt félelemmel kevert izgalom keríti hatalmába, megint

kapkodva veszi a levegőt:
- Egy ilyen lövés egész földhalmot vet az égre.
- Te csak tudod.
- Tudom, mert láttam.
Péter elrúgja maga alól a széket, a ruhafogashoz szökken:
- Mennem kell!
Pásztorné kiejti kezéből a mentőkanalat:
- Hova akarsz menni, fiam?
- Az alakulatomhoz.
- Éppen most?
- Éppen most.
-Apád sorsára akarsz jutni? Nézz rá, mit tett vele a két háború! A Don-kanyar félemberré lőtte!
Péter kutakodó tekintettel pillant végig a ruhafogason.
- Nem érti meg, hogy nem hagyhatom cserben őket...
Pásztorné homloka kövült ráncolat:
- Kiket őket?
- A bajtársaimat.
- És aztán?
- Vonulunk tovább.
Pásztor István rohamszerű köhögéssel köhögi vissza a levest, Máriát sírás fojtogatja, Eszter a falvédő felett feketéllő feszületre emeli tekintetét, Pásztorné egyetlen szikrázat:
- Hova tovább?
Péter felkapja a fejét:
-Ahová a többiek... Ahová a parancsnokunk vezényel.
Pásztorné tolulásos arccal kiáltja:
- Itt maradsz!
A fiú értetlenül néz az anyjára:
- Nem tehetem... Tudja, hogy nem tehetem... Parancs az parancs...
Pásztorné az iméntinél is nagyobb haragra lobban:
- Kivetkőzöl és maradsz! Ez pedig az én parancsom!
Péter aggodalmasan összenéz az apjával:
-Azt akarja, hogy hadbíróság elé állítsanak?
Pásztorné csontosan ingatja mutatóujját:
- Attól ne tarts! Úgy elbújtatlak, az Isten se lel rád!
Péter elakad a ruha keresésében:
- A ruhám? Hol a katonaruhám?!
Pásztorné lefelé fordítja a mutatóujját:
-A helyen.
- Hol a helyén?
- A rejtekhelyén.
Péter értetlenül néz az anyjára:
- Miféle rejtekhelyről beszél?
Pásztorné szigora fölényes magabiztossággá szelídül:
- Arról, amit még a nyáron ástunk... az ól alá...

Péternek arra sem jut ideje, hogy végigtöprengje: milyen előrelátás ásatta meg a családdal a rejtekhelyet, újabb ágyúdörgés rázza meg *az* ablakokat.
A szobára döbbenet feszül.
Mária néhány minutáig lélegzetvisszafojtva hallgatózik, majd telesikoltja a szoba csöndjét:
- Jóistenem az egekbel Az oroszok, egész biztosan az oroszok!
Pásztor István keze a homlokára bénul:
- Úgy-e megmondtam!
Anna a keresztútra néző ablakhoz rohan:
- Két katonaforma ember jő az úton.
Pásztorné Anna mögé toppan, hátrébb húzza a lányt:
- Eredj az ablaktól!
A szoba riadalma egymásra fut:
- Jézusom, most segíts!
- Légy könyörületes!
- Anya! Édesanya!
Pásztorné terelő karmozdulattal gyűjti össze a lányokat:
- Elég a jajveszékelésből! Vágtassatok az ásásba!
A lányok sorra kilopakodnak az ajtón, Péter elszánt mozdulattal ragadja meg az asszony karját:
- A ruhámat.
Pásztorné felszisszen:
- Siess utánuk, míg nem késő.
Péter farkasszemet néz az anyjával:
-Azt mondtam, a ruhámat!
Pásztorné préses szavakkal sziszegi:
- Lenn van az ásásban.
Péter sarkon fordul:
- Csakhogy megértette!
- Ne bomolj, Péter! Mentsd magad, míg mentheted...
-Azt akorja, hogy az oroszok kezébe kerüljek?!
Pásztorné hangja megenyhül:
-Azt akarom, hogy megmaradj. S nekünk maradj meg! Férfikéz nélkül nem gazdaság a gazdaság!
Kintről kutyaugatás hallik.
Az asszony rést nyit az ajtón, a szűk nyíláson jól kivehető: két fiatal tábori csendőr igyekszik a tanyára. Pásztorné villanásnyi elhatározással tuszkolja Pétert a kamrai kijárat felé:
- Érted jönnek!
Péter visszafigyelne:
-Kik?
- Eredj már!

A két tábori csendőr szorosan egymás nyomában közelíti meg a bejárati ajtót. Az első magas termetű, gyakorta inog a járása, mögötte, a magas test takarásában, alig kivehető termet szaporázza lépteit, kiálló pofacsontja fölött akárha madárszemek ülnének, örökös fejforgása szinte megsokszorozza vizsláto tekintetét; olyasfajta szemhordozást, amelyik sose azt figyeli, amit néz, azt is látja, ami másnál oldalpillantásba se fér bele.
Pásztorné előzékenyen eléjük siet:
- Milyen példás a járásuk.
Pál szakaszvezető Pásztorné fölé tornyosul:
- Mint amilyenek mi vagyunk.
Tormás Antal se akar kimaradni az elismerésből:
- Példás példásak.
Pásztorné ínyesen mosolyog:
- Való, hogy uraságodon kettősen látszik.
Mindhárman nevetnek.
A nevetésre Pásztor István is előmerészkedik.
- Isten hozta a csendőr urakat, körmödző hideg van, kerüljenek beljebb.
Pál szakaszvezető beleegyezőleg bólint:
- Szó, ami szó, jól esne a melegedés... De csak sietősen... mondanám is mindjárt, hogy mi járatban vagyunk.
Az asszony maga elé tessékeli a váratlan látogatókat:
- Mondja csak, mondja.
Bemennek a szobába, Pásztor István hellyel kínálja a két tábori csendőrt.
Pál szakaszvezető elsőül az asztalt leltározza végig:
- Sok száj eszik itt.
Pásztorné az asztalig hátrál, nekitámaszkodik az asztal peremének. Tormás Antal vizslatása így csak hét tányért számlál.
- Sok és sokat - neveti az asszony.
Pál szakaszvezető sejtelmes mosollyal viszonozza Pásztorné nevetését.
- Fél birkónyit.
- Az azért túlzás.
- A fiáról az a beszéd járja: egyedül megeszik annyit.
Pásztorné sajnálkozást erőltet az arcára:
- Ölte is a bánat, hogy nem várhatja meg a délebédet.
- Ezek szerint visszaindult az alakulatához.
Az, asszony, hogy formát adjon a válaszának, kezével is gesztikulál:
- Ó, még hajnalban... Esze érése óta parancstisztelő...
Tormás Antal megosztott szemmel nézi Pásztorné alakítását:
- Kerülővel hosszabb...
Az asszony hasztalan próbálja követni az alacsony csendőr nézelődését.
- Semmit sem hallottak az ágyúzásból?
- Dehogynem... Ezért fogtuk mi is sietősebbre.
Pásztorné, nehogy elhibázza mozdulatát, nem fordul utána. Pál szakaszvezető mintha csak erre várt volna, Pásztorné mögé kerülve biccenti Tormásnak, kezdődhet a kutakodás.
Tormás Antal Pásztorné arcába mosolyog:
- Engedelmével...
Pásztorné elcsodálkozik:
- Mit akarnak tenni?
A válasz Pál szakaszvezetőtől érkezik:
- Tesszük a dolgunkat.
Az asszony tiltakozólag emeli meg a hangját:
- Mondtam már...
Pál szakaszvezető félbeszakítja:
- Mi is mondtuk!
Pásztorné hátranyúl, a széktámlába kapaszkodik:
- Eszükbe se jut, hogy valami baj érhette?
Tormás Antal kérdően billent a fejné:
- Milyen baj érhette volna?
- Mondjuk: belebotlott az oroszokba.
Pál szakaszvezető megigazítja derékszíját:
- Akkor esik baja, ha mégse kerül elő.
Pásztor István kiegyenesedik horgadásából:
- Mire a fenyegetés, csendőr urak?
Pál szakaszvezető tornyosan pillant az öregre:
- A hazaáruló férgeknek!
Pásztor István nekibátorodik:
- Nono! Ne olyan hevesen az árulással...
Tormás Antal feszít a puskaszíján:
- Ez nem a te dolgod, öreg!
Pásztorné asztalhoz löki a támasztékul használt széket:
- Már hogyne volna... Megszenvedte ezt a háborút... Egy életre megszenvedte... Maradék tüdőt hozott haza a Don-kanyarból!!
Pál szakaszvezető pillantásra sem érdemesíti Pásztor Istvánt:
- A fiáról kérdettük, nem az öregről!
Pásztor István visszahuppan a székére:
- Emberek vagytok? Nem látjátok, hogy szökevényekre s leendő halottakra fogyott a sereg?
Pál szakaszvezető eres kiáltással hengerül az öreg dohogására:
- Mindent átkutatni!

7

A két tóbori csendőr valósággal kirobban az ajtón. Pál szakaszvezető a górét, az ól tájékát vizslatja végig. Tormás Antal a padlásfeljárót veszi célba, majd a kútkáva fölé hajol, nem vet-e árnyékot a víz tükre, a kútláncot is hosszan rázza; szabadon csüng-e a mélybe...
Az istállóbejáratnál futnak össze:
- Semmi?
- Semmi.
Pál szakaszvezető leporolja a zubbonyát:
- Pedig itt lapul valahol, az anyja szentit.
Tormás Antal megint megosztott látással forgatja szemeit:
- Nekem is az az érzésem.
Az istállóajtó mögül, cirokhegedűvel a kezében, Jánoska bátortalankodik elő:
- Kerestek valamit?
Pál szakaszvezető Jánoskához guggol:
- Honnét tudod, hogy keresünk valamit?
Jánoska a két tábori csendőrre nevet:
- Pókhálós a sapkátok.
Tormás Antal is faggatólag hajol Jancsika fölé:
- Szerinted milyennek kellene lennie, hogy megtaláljuk.
Jánoska hátravetett fejjel kacagja:
- Szarosnak.
Pál szakaszvezető hasonló fejtartással folytatja Jánoska kacagását:
- Azt sem bánom, ha szaros lesz, csak rátaláljak.
Jánoska gondolkodóba esik:
- Megmutassam?
- Mutasd.
- Mit adsz érte?
- Mit kérsz?
Jánoska, gyors egymásutánban a puskára pillog:
- A puskádat.
Pál szakaszvezető úgy tesz, mint aki hajlik az alkura, térde közé eresztí a puskáját:
- Nem bánom.
Pásztorné rosszat sejtve járatja körbe tekintetét a tanyán. Hideg fut a lábába, amint a két tábori csendőr közt megpillantja Jánoskát. Kétségbeesetten ordítja:
- Jánoska!
Jánoska keze ijedten hull le a puska tusáról:
- Parancsolj, nagymami.
- Mit csinálsz te ott?
- Puskát szerzek.
Pásztorné felnyög indulatában:
- ide gyere!
Jánoska indulna is, nem is...
- Azt mondtam, gyere ide!
Pál szakaszvezető dühödten áll fel Jancsika mellől:
- Ne rontsa el a játékunkat.
Pásztorné Jancsikához rohan, kézen ragadja:
- Gyere már, az istenedet!
Jánoskának sírósra görbül a szája:
- A puska...
- Adok én neked olyan puskát, míg élsz megemlegeted!
Pál szakaszvezető magasról sercint az istállóbejáró kövezetére:
- Eggyel több ok, hogy visszajöjjünk...

8

Pásztorné az ólhoz közelít:
- Előbújhattok... A verem kiállta a próbát.
Péter fogvacogva görnyed elő az ól alól:
- Most ki.
Az asszony szélesen mosolyog:
- Forraltam bort erre az örömre...
Péter morgással követi édesanyját:
- Az örömre s a még nagyobb szégyenre.
Pásztorné értetlenül kapja fel a fejét:
- Miféle szégyenről beszélsz?
Péter az udvar köveit rugdossa:
- Hallotta, hogy minek neveztek, nem? Féregnek!
Pásztorné csendesítőleg érinti meg a fia karját:
- Férgek mondták.
Péter az alkonyodó égbolton tartja tekintetét:
- Igazat szóltak... Féreg vagyok.
Pásztorné egészen mélyről sóhajtja:
- A világ férges, fiam, nem te...
Péter, mint aki nem akar tovább menni, megveti a lábát:
Ne kenjünk mindent a világra, édesanyám!
Az asszony erőtlen hangon folytatja:
- Ne tégy úgy, fiam, mintha katonának szültelek volna... Nem katonának, ide szültelek... S a te szíved is idehúz... Láttad volna magadat a reggeli lópucolás közben... Úgy ölelted a ló nyakát, mintha édesegy testvéred volna...
Péter elhallgat, szivárgó szemmel követi az anyját.

9

Tanya melletti kukoricás.
A fagyott kukoricaszárak tört szuronyként merednek a bíborló felhőzetre. A hóra horgadó fegyverletétel némaságát vágtázó lópata veri fel.
Péter, a tanyavégből, döbbenettel kíséri a hihetetlen látványt.
A szárakat elsöprő huszórvágta után, könnyű ágyukat vontató, párba állított lovak istrángolják végig a kukoricást.
Hihetetlen, sűrűdik Péter pillantása... Vajon melyik háborúba indultak? Elég volna egyetlen jól fészkelt géppuska s hírmondó se maradna belőlük, mormolja már-már bénult szájmozgással.

10

Tankdübörgés veri fel a hajnali csöndet.
Eszter kirohan az udvarra: mint mindannyiszor, most is a tanyára vezető útra szegezi a tekintetét, de csak kavargó ködöt lát, a fasoron túl, ahol fel-feloszlik a köd, kivehető a tankok vonulása, mindhárom tank mögött gyalogosok araszolnak, haladásuk útvonalát varjúriadalom rajzolja a táj fölé.
A tankdübörgésre Pásztorné és Péter is felriad.
- Ki van ügyelésben - kérdi Pásztorné futás közben.
- Eszter - lihegi Péter.
Fél perc se telik bele, hármasban kémlelik a távolt.
Péter megkönnyebbülve sóhajt:
- Úgy hallom, elfelé mennek.
Eszter rábólint:
- Jól hallod.
Pásztorné hangja megtelik reménnyel:
- Hál' istennek, elkerült minket a háború.
Péter rosszkedvűen mered maga elé:
- Nehogy farka legyen ennek a háborúnak.

11

Alig szól! fel a köd, lovasszekér kanyarodik oz ételágazásra.
- Oroszok - rezzen fel töprengő figyeléséből Eszter.
Lélekszakadva esik be az ajtón:
- Péter, Péter, iramodj a verembe!
Péter magára kapkodja a ruháját, lábára a bakancsot, s máris indul:
- És te?
- Magaddal törődj!
- Nélkületek? Azt már nem!
Mária, Anna és Júlia a vermes menedéket választja...
A rekviráló katonák meg se várják, hogy a fogat az udvarra forduljon, menet közben ugrálnak le az oldaldeszkákról s szertülnek szét a tanyán.
Eszter Jancsikával másodjára is a belső szobába húzódik, Pásztorné, Péter hiába próbálja tartóztatni, az ólaknak eső katonák közé ront, mire bármit tehetne, a lenyakazott tyúkok, libák halomba hevernek a földön, zsákba gyömöszölik a vérző tetemeket, majd feldobálják a szekér derekába.
Pásztorné iszonyodva nézi a mészárlást, sírni se marad ereje.
Péter, ugyancsak védőleg, az apja mellé húzódik. Fél perc se telik bele, mindkettőjüket közrefogják, az istálló felé tuszkolják, kézzel-lábbal követelik, hogy cseréljenek lovakot
Pásztor István fájdalmas lépésekkel engedelmeskedik.
- Értem, értem.
Az egyik, culáknövésű katona szétlendíti a karját:
- Te beszélsz oroszul?
- Beszélek, beszélek, csak már essünk túl rajta.
Culák meglapogatja Pásztor István vállát, majd visszafordul, kifogja a két lovát. Mielőtt bevezetné gebéit az istállóba, meggondolja magát; s egyikért kéri Pásztor István lovát.
Pásztor Istvánt elönti a méreg:
- Hoho, nem ez volt az egyezség!
Culák galléron ragadja Pásztor István s hanyatt löki.
Péter sem marad tétlen, hátulról átfogja a hatalmas termetű katonát.
A katona hátrakarol, erős karszorítással hónalja alá gyűri a fiú fejét.
A dulakodásra, a hajnali vadászatából hazatérő Bodri is ott terem, fogvicsorogva veti magát a Pétert fojtogató katonára. Culák elereszti a fiú nyakát, egyetlen mozdulattal lependeríti melléről a kutyát s géppisztolyával lesorozza.
Elnémul a tanya.
Eközben hárman bor- s pálinkakeresőben forgatják fel a szobákat. A pálinkás demizsont nem is kell keresni, csupán egy megkopott mellény takarja. A fonott demizson sűrűn cseréli a szájakat, mígnem egyikük a padlóra ejti. A tatárbajszú még értekap, hallva az üveg törését, a falra rúgja a pálinkát szivárgó fonatot.
A tatárbajszú a rúgás pillanatában fedezi fel Esztert, egy ideig hunyorgással nézi a riadt asszonyt, majd odatántorog, a hajába markol s belöki a kamrába.
Eszter kétségbeesetten kapálózik, a tatárbajuszú arcába karmol. A karmolás csak fokozza a katona gerjedelmét kettőzött erővel gyűri maga alá az asszonyt.
Jánoska vinnyogó sírással nyitja rájuk a kamraajtót:
- Ne! Ne! Katona bácsi ne bántsd! Édesanyám!
Abban a minutában kattog fel a Bodrit-luggató géppisztolysorozat...
A rövid kerepelés azonhelyt kijózanítja a dulakodó katonát, ennél józanítóbb a rekvirálást vezető altiszt tettenérő tekintete:
- Mit művelsz, te kurafi?!
A tatárbajuszú lihegve tápászkodik fel, remegő ujjakkal fésül a hajába, szeme Eszterre tapad.
- ízlelgetem ezt a vadmacskát.
Az altiszt pisztolytáskájára borítja tenyerét:
- Takarodj a szemem elől!
(Folytatjuk)